השגחה פרטית

א וועלט פון **אמונה**. א לעבן פון **בטחון**

וואונדערליכע
'השגחה פרטית'
מעשיות פון
היינטיגע צייטן -
דערציילט אויף
דער
השגחה פרטית
האטליין

פרשת נח - ו' חשון תשפ"ז ✕ **עלון 212**

בהשגחה

די מיליאן דאלער דיעל

איין נאכמיטאג רופט מיר מיין חבר אן, אינגאנצן איבערראשט.

"היינט האב איך געהאט א געוואלדיגע הארה אין אמונה!", און ער האט מיר דערציילט זיין מעשה:

נעכטן נאכט האב איך זיך גע'חלומ'ט אז מיין ברודער קאלט מיר, און ער זאגט מיר:

"איך האב א געוואלדיגע ביזנעס געלעגנהייט. אויב דו ביסט אינטערעסירט, מוזטו מיר געבן אן ענטפער במשך די קומענדיגע פיר שעה. עס איז א דיעל אויף וואס מען קען מאכן מיליאנען!"

איך האב זיך באדאנקט פאר די הצעה, און איך האב זיך גלייך מייעץ געווען מיט עטליכע מבינים אין דעם פעלד. אלע האבן מיר פה אחד געזאגט אז די ביזנעס לוינט זיך זיכער און איך זאל עס בשום אופן נישט פארפאסן.

נאך פינף שעה האב איך אים צוריקגערופן - ער ענטפערט נישט.

איך האב גערופן נאכאמאל און נאכאמאל, ביז נאך א האלבע שעה האט ער ענדליך אויפגעהויבן און מיר געזאגט:

"מיין טייערער ברודער, עס טוט מיר לייד... די זאך איז שוין נישט רעלעוואנט. עס איז שוין פארקויפט פאר א צווייטן. איך האב געמיינט אז דו ביסט נישט אינטערעסירט."

איך בין געווען אויסער זיך פאר צער און עגמת נפש. עטליכע שעה בין איך ארומגעגאנגען צוטומלט, פארווייטאגט און אנטוישט.

נאך א מזל אז איך האב זיך אויפגעווועקט...

און דעמאלט האב איך זיך געכאפט: עס איז דא קיינמאל נישט געווען קיין ביזנעס. איך האב זיך מיט קיינעם נישט מייעץ געווען. גארנישט איז מיר נישט ארויסגערינען פון די האנט...

און דעמאלטס איז מיר איינגעפאלן א טיפע געדאנק וואס האט געטוישט מיין גאנצע בליק אויפן לעבן.

אמאל וויל איך עפעס טון אין לעבן - א שידוך, א ביזנעס, אדער סיי וואספארא זאך, גרויס אדער קליין - און עס גייט מיר נישט. עס עסט מיר אויף: פארוואס איז עס נישט געלונגען?

אבער אויב עס איז מיר קלאר אז דער באשעפער פירט די וועלט, באקומט אלעס פלוצלינג גאנץ אן אנדערן באדייט.

אלע מיינע פלענער און רצונות זענען באמת געווען א חלום.

און אויב צום סוף זענען מיינע פלענער נישט געווארן, איז עס נישט ווייל "עס איז מיר ארויס פון די הענט". עס איז פשוט א סימן אז דער באשעפער האט עס נישט געוואלט, און אז דער באשעפער האט עס נישט געוואלט - איז עס מסתמא נישט געווען גוט פאר מיר.

און וואס בלייבט מיר צו טון?

פשוט זיך אויפכאפן פונעם חלום - און זיין פריילעך.

שבת שלום ומבורך, פינחס שאפער

השגחה עליונה

סיפורי אמונה וביטחון מצדיקי הדורות זי"ע

דער באשעפער אליין

זיצט זיך א איד ביים הייליגן חזון איש זצ"ל, און דערציילט מיט טרערן אין די אויגן די ביטערע 'פסק' פון די דאקטוירים: עס איז אים נאר געבליבן פיר טעג צו לעבן. דער חזון איש נעמט ארויס א חומש בראשית...

אין א טאג האט א צובראכענער איד אנגעקלאפט אויפן טיר פון חזון איש. נאכן זיך זעצן, האט ער מיט א געשטיקטע שטימע דערציילט אז מיט עטליכע טעג צוריק האט ער זיך נישט גוט געפילט. וועג ער איז געגאנגען צום דאקטאר, האט ער אים געשיקט מאכן א רייע טעסטס אין שפיטאל. די רעזולטאטן זענען זענען געווען קלאר: מען האט געפינען א שווערע אנטצינדונג אין זיין קערפער, וואס האט נישט קיין רפואה. "דו ביסט פארבליבן מיט מאקסימום פיר טעג" האבן זיי גע'פסק'נט...

"אינדערהיים ווארט מיר א וויב מיט קינדער" האט דער איד געכליפעט "און ס'נישט דא וואס צו טון! אזוי האבן די דאקטוירים קלאר געזאגט..."

דער חזון איש האט א קוק געטאן אויפן וויינענדיגן איד מיט א ליבליכן בליק, און פון זיינע טיפע און קלוגע אויגן האט זיך אנגעזען א גרעניצלאזע רחמנות אויף דעם צובראכענעם איד.

דער חזון איש האט זיך אויפגעשטעלט און צוגעגאנגען צום ספרים-שאפע. ער האט ארויסגענומען א חומש בראשית, און אנגעהויבן פארלערנען:

"לאמיר זען וואס דער באשעפער האט באשאפן דעם ערשטן טאג... און יעצט, לאמיר זען וואס דער באשעפער האט באשאפן דעם צווייטן טאג..."

מיט א געשמאק האט דער חזון איש פארגעלערנט די פסוקים, אויסרעכענענדיג איינס ביי איינס די זאכן וואס זענען באשאפן געווארן דעם צווייטן טאג, דעם דריטן טאג, און דעם פערטן טאג.

דאן האט דער חזון איש צוגעמאכט דעם חומש און אויפגעהויבן זיין שטימע צום קראנקן איד:

"נו, אז דער באשעפער האט געקענט באשאפן אזויפיל זאכן אין בלויז פיר טעג, גלויבסטו נישט אז ער קען אויך אין פיר טעג באשאפן פאר דיר עפעס א רפואה, וואס וועט דיר אויסהיילן און מאכן פולקאם געזונט?!...

"פארליר זיך נישט! דורכאויס די קומענדיגע פיר טעג, רייס אין צום באשעפער אז ער זאל דיך אויסהיילן. היות די שערי דמעות ווערן נישט פארשלאסן, און די תפילה פון א קראנקן אויף זיך אליין איז אזוי חשוב - וועסטו נאך געהאלפן ווערן!..."

צוביסלעך איז דער איד צו זיך געקומען. וועג ער איז ארויס פונעם חזון איש, האבן זיינע אויגן געשיינט מיט א באנייטע

<<<

די מצבה אין חלקה ו'

הרב אשר פרץ שליט"א דערציילט:

איך וואוין אין בית שמש און איך דין אלס א מגיד שיעור אין מודיעין עילית. איך האב געהאט קאמפליקאציעס מיטן מסדר זיין געוויסע וויכטיגע דאקומענטן. עס האט זיך זייער לאנג געשלעפט, ביז ענדליך האב איך באקומען אן אפוינטמענט אין אן אפטיילונג פונעם אפיס וואס האט זיך געפונען אין באר שבע.

צום באשטימטן טאג, י"ז אלול תשפ"ו, נאכ'ן שיעור אין ישיבה, האב איך זיך ארויסגעלאזט צום באס-סטאנציע, און נאך דריי באסעס בין איך ענדליך אנגעקומען קיין באר שבע. אין אפיס איז אלעס ברוך השם געגאנגען ווי געשמירט, און וועז מ'האט געענדיגט איז נאך געווען א פריע שעה אין טאג. האב איך מחליט געווען, אז אויב בין איך שוין סייווי דא, וואלט געפאסט צו צוגיין צום בית החיים, וואו מיין וויב'ס זיידע און באבע ליגן.

איך האב געוואוסט פונקטליך וואו זיי ליגן: חלקה ג', שורה א'. איך האב עס קלאר געדענקט, און איך בין טאקע אהין געגאנגען. איך האב געזוכט די נעמען אויף די מציבות, אבער טראץ דעם וואס איך האב עס גוט געדענקט און איך בין געווען זיכער אז איך וויס וואו די מציבות זענען, האב איך זיי נישט געקענט געפינען. איך האב איבערגעקוקט די גאנצע שורה אהין און צוריק עטליכע מאל, איך בין צוגעגאנגען צו די דערנעבנדיגע שורות, אבער די מציבות פון די זיידע-באבע זענען פשוט פארשוואונדן געווארן.

איך האב עס אנגעהאנגען אין מיין שוואכע זכרון. כאטש וואס געווענליך ארבעט עס גראדע יא זייער גוט, פונקציאנירט עס עפעס נישט דאסמאל. עס איז אויך מעגליך אז זינט מיין לעצטע באזוך זענען געווארן געוויסע טוישונגען אין דאס אויסזען פונעם בית החיים, און דאס איז וואס האט מיר צומישט. אזוי צי אזוי, האב איך נישט געוואלט אויפגעבן אויפ'ן באזוך, וויייל איך האב געוואוסט אז איך וועל שוין נישט אנקומען קיין באר שבע פאר ראש השנה.

איך האב זיך געוואנדן צו די חברה קדישא און זיי געבעטן מיר צו העלפן לעזן דעם רעטענישן. זיי האבן מיר געפרעגט די באבע'ס נאמען, און זיי האבן מיר געזאגט אז איך מאך א טעות. פרחה סלם בת מסעודה ליגט אין חלקה ו'; נישט אין חלקה ג'.

איך בין געגאנגען צום פלאץ וואו די חברה קדישא האט מיר געשיקט, און טאקע דארט האב איך געפונען די מציבה מיט'ן נאמען פרחה סלם בת מסעודה.

אבער דאס איז געווען א צווייטע פרוי, נישט מיין באבע!

מיין באבע איז אוועק מיט זעקס יאר צוריק, בעת וואס אויפן מציבה איז געשטאנען אז זי איז נפטר געווארן אין שנת תשנ"ג. וועז איך האב דאס אויפגעכאפט, און איך בין נאך געשטאנען דארט אריינטראכטנדיג איבער דעם אינטרעסאנטן צופאל, האב איך באמערקט נאך א וויכטיגער פרט וואס איז געשטאנען אויפן מציבה.

אויף די מציבה איז געשטאנען די דאטום פונעם פטירה: י"ז אלול.

י"ז אלול! היינט! דער באשעפער האט מיר אהערגעברענגט צו באזוכן דעם קבר פון א אידישע טאכטער פונקט אויף איר יארצייט! איך פארשטיי נישט צו קיין נשמות, און איך פארשטיי נישט אין קיין הימלישע ענינים, אבער דאס איז א פאקט: דער אייבערשטער האט געוואלט איך זאל זאגן דא תהלים לעילוי נשמתה.

מיט גרויס התלהבות האב איך דארט געזאגט עטליכע קאפיטלעך תהלים, און דערנאך בין איך צוריק געגאנגען צום ארט וואו מיין זיידע-באבע דארפן צו ליגן. דאסמאל האב איך זיי גאר גרינג געפינען, טאקע אין די ערשטע שורה פון חלקה ג'. די מציבות זענען דארט געשטאנען אומבאירט אויפ'ן פלאץ, איינס נעבן דאס אנדערע, פונקט ווי איך האב געדענקט פון אייביג אן. וויאזוי קען זיין אז איך האב זיי פריער נישט געזען?! וויאזוי איז מעגליך אז איך בין דאס דורכגעגאנגען עטליכע מאל און עס נישט באמערקט?! עס איז נישטא קיין שום אנדערע הסבר, ווי אז אן עקסטערן שליחות איז מיר באשערט געווען יענעם טאג, און דער אייבערשטער האט מיר פארבלענדט די אויגן איך זאל נישט זען די קברים וואס איך זוך, כדי איך זאל אנקומען צום קבר פון מרת פרחה סאלם בת מסעודה ע"ה און טון א חסד של אמת מיט איר.

איך האב נאך יעצט נישט קיין אנונג ווער עס איז אט די טייערע פרוי, פאר וועמען דער באשעפער האט אזוי צוגעשטעלט אז איך זאל אנקומען אין אפיס אין באר שבע פונקט יענעם טאג, און האבן גענוג צייט צו באזוכן איר קבר. אויב איינער פון די ליינער קען משלים זיין דעם שטיקל פאזל, וועלן מיר זיין דאנקבאר...

דאפלט באצאלט

ח.ג. פון מאנסי דערציילט:

מיין חבר האט מיר געבעטן הילף אין א נושא וואס איך קען זיך אויס דערין. ס'איז נישט געווען אזא סארט זאך אויף וואס עס קומט צו באשטימען א פרייז, נאר מער א טובה - א טובה וואס פארלאנגט כח, טאלאנט און געוויסע מעגליכקייטן וואס איך

המשך השגחה עליונה <<<

האפענונג. זיין הארץ איז געווען פול מיט אמונה און בטחון אין דעם בורא כל עולמים וואס האט אין פיר טעג באשאפן אזויפיל זאכן, אז ער קען אים זיכער אויסהיילן אין די קורצע צייט.

דער איד איז אהיימגעגאנגען און אנגעהויבן דאוונען מיטן גאנצן כח פאר א ישועה.

עטליכע טעג שפעטער האט ער באקומען א דרינגענדן טעלעפאן-רוף פונעם שפיטאל: א נייע וואונדער-מעדיצין קעגן אנטצינדונגען פון די סארט איז נארוואס אנגעקומען פון אמעריקע קיין ארץ ישראל. די דאקטוירים האבן אים פארגעשלאגן עס צו פרובירן.

דער פאציענט האט מסכים געווען צו זיין איינער פון די ערשטע אויף וועמען מען פרובירט אויס די מעדיצין. און, עס האט זיך טאקע ארויסגעשטעלט אז די מעדיצין איז געווען פונקט צוגעפאסט צו זיין סארט אנטצינדונג. אין בלויז עטליכע שעה איז זיין מצב היבש בעסער געווארן, ביז ער איז אינגאנצן געזונט געווארן!

פארמאג מיט'ן אייבערשטנ'ס הילף. "איך האב גערעדט מיט נאך איינעם דערוועגן," האט מיר מיין חבר געזאגט. "איך מיין אז ביידע אינאיינעם וועלן אנקומען צו געוואונטשענע רעזולטאטן. איך וועל ענק באצאלן צוויי הונדערט דאלער - הונדערט פאר דיר און הונדערט פאר אים."

איך האב זיך פארבינדן מיט דעם צווייטן מענטש, געפרעגט וואו ער האלט מיטן ענין, און פון זיין ענטפער האב איך פארשטאנען אז ער איז נישט ערנסט דערין. איך האב זיך אליין געזומען צו די ארבעט, אינווועסטירט קאפ און מח, צייט און מחשבה, מסדר געווען אלע קנייטשן, און צום סוף האב איך אליין פארענדיגט די ארבעט און טאקע אויפ'ן בעסטן און שענסטן אופן. איך האב געפילט אז איך האב געמאכט א גוטע, אינווועסטירטע ארבעט, און איך האב אלעס געטון אן דעם וואס יענער זאל דא בכלל עפעס צולייגן א האנט, ממילא קומט מיר די גאנצע צוויי הונדערט דאלער.

מיין חבר האט אבער אנדערש אנגעקוקט דאס בילד. ער האט עס מיר אפן געזאגט און אויך געטון למעשה. ער האט מיר נאר געגעבן העלפט: הונדערט דאלער.

איך וואלט געקענט זיך פאר'עקשנ'ען אויף נאך הונדערט דאלער, און עס קען זיין ער וואלט עס מיר צום סוף טאקע געגעבן, אבער איך האב פארשטאנען אז קיין גוטס וועט נישט ארויסקומען דערפון. רעדן איבער דעם וואס יענער האט נישט געטון קען דא אנברענגען אסאך מחלוקת און פראבלעמען.

וואס מער איך האב אריינגעטראכט, אלץ מער בין איך געקומען צום מסקנא אז די זאך איז נישט אזוי פשוט. שלום איז ווערד פיל מער ווי הונדערט דאלער, און אפילו מער ווי צוויי הונדערט, און איך האב באשלאסן מוותר צו זיין. איך האב זיך איינגע'חזר'ט איינע פון די באקאנטע און אמת'ע כללים: פון מוותר זיין דערלייגט מען נישט.

א פאר מינוט נאכדעם וואס איך האב באקומען דאס געלט, און געהאלטן מיין מויל פארמאכט, בין איך געגאנגען אין גאס, און פלוצלינג זע איך ממש פאר מיינע אויגן, אפאר פוס אוועק, אן ענוועלאפ. די ענוועלאפ איז געווען אפן, און צוויי גרינע הונדערטערס האבן זיך ארויסגעשטעקט. איך האב איבערגעדרייט די ענוועלאפ און געפינען א טעלעפאן נומער. איך האב אנגערופן דעם נומער, און א איד האט אויפגעהויבן. "איך האב געפונען אן ענוועלאפ מיט דיין נאמען, עס האט אין זיך צוויי הונדערט דאלער," האב איך אים געמאלדן.

"ברוך השם!" האט ער זיך געפריידט, "וואו ביסטו?"

הערנדיג מיין ענטפער, האט ער געטראכט הויך צו זיך "דארט?! וויאזוי קום איך אן אהין?! עס איז מיר א גאנצע שלעפ צו אנקומען צו דיר, און 'טיים איז מאני' - צייט איז אויך ווערד געלט. זאג נאר," האט ער מיר געפרעגט "ביסטו א כולל יונגערמאן?"

"יא, ברוך השם" האב איך אים געענטפערט.

"אויסגעצייכנט, דאן ביסטו דער ריכטיגער אדרעס. נעם די געלט, און נוץ עס געזונטערהייט. כל טוב."

ער האט מיר געגעבן דאס געפינענע געלט במתנה גמורה, און איך בין געווען ערשטוינט צו זען וויאזוי דער אייבערשטער פירט די וועלט. נישט נאר האב איך נישט דערלייגט, נאר איך האב נאך פארדינט אן עקסטערע הונדערט דאלער. איך האב מוותר געווען אויף הונדערט דאלער, און צוריק באקומען דאפעלט.

<<<

הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א

ממשיך זיין די הנהגה פון האניג

די תקופה פון די ימים נוראים און די הייליגע טעג זענען שוין הינטער אונז.

מיר זענען אריבער כבני מרון פארן מלך מלכי המלכים און מיר זענען גרעריניגט געווארן יום כיפור פון יעדן פגם. די הייליגע חכמים האבן אונז געלערנט עטליכע הנהגות וואס מען דארף טון אין די טעג כדי צו ווערן געבענטשט מיט א גוט און זיס יאר. דער בעל "חכמת שלמה" איז מסביר (שולחן ערוך סימן תקפ"ג) אז דורך די דאזיגע הנהגות ווערט דער דין איבערגעקערט צו רחמים. דערפאר, למשל, עסט מען נישט קיין זויערע זאכן ראש השנה.

ראש השנה איז דער "קאפ" פונעם יאר, די לאקאמאטיוו וואס שלעפט נאך זיך דעם גאנצן יאר. ראש השנה שטעלט אוועק דעם טאן פונעם גאנצן יאר. אום ראש השנה היטן מיר זיך זייער שטארק נישט צו עסן קיין זויערע מאכלים.

אבער וואס טוט זיך מיט דעם גאנצן איבעריגן טייל פונעם יאר? צו מעג מען דען דעמאלט יא זיין 'זויער' זיין אנגעצויגן, באזארגט, אדער זיך ארומדריייען מיט א זויערן פנים?

ניין! א איד דארף זיין "זיס ווי האניג" א גאנץ יאר, ווייל "דרכיה דרכי נועם" - די ווענ פון די תורה זענען ווענ פון זיסקייט און געשמאק.

און וואס טוט מען אויב, חס ושלום, מען טרעפט זיך אין מצבים וואס זענען אויסערליך נישט גוט? דעם תירוץ אויף דעם לערנען מיר ארויס פון שירת הים. די אידן האבן געלויבט דעם אויבערשטן מיט'ן ווארט "ואנוהו". דאס ווארט האט עטליכע פשטים, אבער דער פשוט'ער טייטש איז "איך וועל פארשענערן דעם באשעפער". פרעגט זיך די קשיא, וויאזוי קען א מענטש פארשענערן דעם מלך העולם?! נאר דער תירוץ איז, אז וען א מענטש גייט דורך א שוועלע זאך און ער באווייזט דארט אין דעם מצב צו זען אייביג עפעס גוט און שיין, דעמאלט האט ער מקיים געווען דעם "ואנוהו" - ער האט, כביכול, פארשענערט דעם אויבערשטן!

דאס שטימט אויך גוט מיט רש"י'ס צווייטן פשט: צו דערציילן פאר די גאנצע וועלט די שיינקייט און דעם לויב פונעם באשעפער! דאס איז נוגע פאר יעדן איד אין יעדן מצב. מען דארף שטענדיג זען דאס גוטס וואס מיר באקומען פונעם אויבערשטן, און אנערקענען די שיינקייט פון זיין הנהגה מיט אונז!

יעצט ווען מיר הויבן אן דעם ווינטער סעזאן, דארפן מיר פארשטיין אז מיר עפענען א נייעם בלאט - א ריינעם בלאט פול מיט התחדשות און שמחה. דער "שפת אמת" ברענגט נאך פונעם יהודי הקדוש פון פשיסחא, אז עס איז א עבירה צו זאגן אז צרות קומען וויל דער אויבערשטער געפינט זיך נישט חס ושלום מיט אים. פארקערט: יעדער איד מוז גלייבן אז דער באשעפער געפינט זיך אין אים אינעווייניג.

וועו א מענטש האט נישט קיין בטחון אינעם באשעפער און ער זאגט אז דער אויבערשטער איז נישט מיט אים, דעמאלט קומען די צרות. מיר דארפן זיך שטארקן מיט אונזער אמונה און בטחון, און בסייעתא דשמיא וועלן מיר זוכה זיין צו א שפע פון ברכות מלמעלה און צו א המשכה פון די "זיסקייט" פון די ימים נוראים.

א וויכטיגע פארשפעטיגונג אינדערהיים

ר' י.ק. פון בני ברק דערציילט:

מענטשן האבן אלעס וואס צו זאגן וועלן א בחור ווארט אויף זיין באשערטן. אפילו וועלן זיי האבן נישט קיין מושג וואס זיי רעדן, און זיי קענען בכלל נישט דעם גאנצן בילד, פאנגען זיי שוין אן צו דרייען מיט די צונג און געבן הסברים: דער בחור איז נישט קיין למדן אדער נישט גענוג קלוג, אדער גאר צו קלוג, ער האט דעם קאליר אדער יענעם קאליר, אדער ער איז צו הויך אדער צו נידריג אדער צו סטאנדארט. ס'איז גאר זעלטן וואס עס פאסירט אז א בחור זאל זיין פאר א לענגערע תקופה אין שידוכים, און מענטשן זאלן נישט טרעפן קיין תירוצים פארוואס די שידוך פארזוימט זיך.

אבער ביי מיר האט עס יא פאסירט.

מיין זון, א חשוב'ער בחור, א כליל המעלות, אן איידעלער, א למדן, א בעל מידות, א קלוגער, און א 'מענטש', איז געבליבן אין ישיבה און נישט געטראפן זיין באשערטן. איין יאר איז אריבער, נאך א יאר, און נאך א יאר. איך האב פארשטאנען אז איך דארף דא טון עפעס מער השתדלות, האב איך געבעטן שדכנים זיי זאלן מיר קלאר זאגן, צי אפשר איז דא עפעס א פלעק ביי מיר אדער ביי אים. אבער זיי האבן נאר געהויבן ברעמען און געזאגט אז זיי פארשטייען באמת נישט וואס די פראבלעם איז. "געווענליך כאפט מען גלייך אויס אזא בחור!" האט אן ערפארענער שדכן מיר געזאגט. "ער איז א בחור א מצויין, איר זענט א גוטע משפחה, אזוי אז איך קען נישט פארשטיין וואס דא גייט פאר."

ווען איך האב געזען אז בדרך הטבע האב איך שוין אלעס פרובירט, האב איך פארשטאנען אז איך דארף דא רוחניות'דיגע השתדלות. איך האב מתפלל געווען צום אייבערשטן ער זאל מיר חונן דעת זיין צו פארשטיין וואס ער ערווארט פון מיר.

איין טאג איז מיר איינגעפאלן צו בודק זיין די מזוזות אינדערהיים. איך האב אראפגענומען די מזוזות פון די טירן, אויפגעשריבן אויף יעדע מזוזה צו וועלכן צימער עס באלאנגט, און עס גענשיקט צום בודק.

עס האט נישט גענומען קיין סאך צייט און דער בודק רופט מיר אויפן טעלעפאן. "רבי איד!" מען האט זייער קלאר געקענט הערן די דרינגענדיגקייט אין זיין שטימע, "קום שנעל אהער. דו האסט נישט קיין אנונג וואס איך האב דא געפינען."

איך בין געווארן דערשראקן. איך בין געלאפן צו אים אין אפיס, און ער האט מיר געוויזן אויף איין מזוזה, אז די אות 'יוד' פונעם ווארט "ביתך" פעלט! די מזוזה איז געווען פסול! און דאס איז געווען די מזוזה פונעם צימער וואו מיין טייערער בחור, וואס זיין נאמען ליגט שוין יארן אין די ביכל פון די שדכנים, שלאפט יעדע נאכט.

אויב דאס ווארט "ביתך" איז פסול, וויאזוי קען ער דען בויען זיין אייגן הויז?!...

נאך יענעם טאג האב איך באשטעלט א מזוזה פון אן ערליכן סופר, און מיר האבן עס קובע געווען מיט גרויס פרייד אויפן טיר פון מיין זון'ס צימער.

שוין דעם נעקסטן טאג איז געקומען א הצעה. צוויי וואכן שפעטער האבן מיר שוין געבראכן טעלער מיט א שמחה וואס האט איבערגעגאסן אלע גרעניצן.

אין עטליכע חדשים ארום, וועט ער בעזרת השי"ת אריינקלאפן א הערליכע מזוזה ביים טיר פון זיין נייע שטוב, א בית נאמן בישראל.

אבן מקיר תזעק

די מעשה האט אונז הרה"ח ר' דוד פיירמאן ז"ל פון בית שמש אריינגעשיקט מיט עטליכע יאר צוריק. זאל די פרסום המעשה זיין לעילוי נשמתו:

מיין שוואגער חיים האט מיר דערציילט די פאלגנדע מעשה ווען ער איז געווען ביי אונז אויף א שבת:

פונקט היינט האט מיר א חבר, וועמען איך קען שוין פאר צוואנציג יאר, גערופן און געפרעגט א שאלה.

כדי צו פארשטיין זיין שאלה, מוז איך צום ערשט דערציילן א געשיכטע וואס ער האט מיר דערציילט מיט א צוואנציג יאר צוריק. דעמאלטס, ווען מיר האבן נאך געארבעט אינאיינעם, האט ער מיר געזאגט וואס זיין פעטער האט אים דערציילט:

"איך בין געגאנגען אין גאס," האט דער פעטער פון כפר סבא דערציילט, "און פלוצלינג באמערק איך אן אראבער רייטן אויף אן אייזל. צום אייזל איז געווען צוגעבינדן א וועגעלע, און אינעווייניג איז געלעגן א הערליכער מארמאר-שטיין. איך האב מיך צוגעקוקט אביסל נענטער, און איך בין שאקירט געווארן צו זען אז אויף דעם שטיין זענען אויסגעקריצט די ווערטער 'שויתי ה' לנגדי תמיד', פונקט ווי מען פלעגט אלעמאל הענגען איבער'ן עמוד אין בית המדרש."

"איך בין געווארן שרעקליך אויפגעטרייסלט. וואס זוכט אזא הייליגע זאך ביי אן אראבער? איך בין צוגעגאנגען צו אים און אים געפרעגט: 'וואס פלאנסטו צו טון מיט דעם שטיין?' און ער ענטפערט מיר: 'איך גיי עס ניצן צו מאכן שיין די באלאטעס ביי מיר אינדערהיים.'"

"איך האב גלייך באשלאסן אז דאס טאר נישט פאסירן. איך האב אים געבעטן אז איך וויל אפקויפן דעם שטיין פון אים, מיר האבן זיך אביסל געדינגען אויפ'ן פרייז, און ענדליך איז דער שטיין געווארן מיינ'ס. איך האב עס געברענגט צום בית המדרש אין כפר סבא וואו איך דאוון, און די גבאים האבן מיר געזאגט אז עס איז טאקע א הערליכע שטיקל, און מיטן אייבערשטנ'ס הילף ווען מען וועט רענאווירן די בית המדרש, וועלן זיי עס אריינשטעלן העכער'ן עמוד פונעם בעל תפילה."

"דערווייל האט מען געלייגט דעם שטיין אין א סטארעדזש (מחסן) נעבן דעם בית המדרש. עס זענען דורכגעגאנגען יארן און מען האט טאקע אנגעהויבן מאכן רענאוואציעס; מען האט געברענגט א דעזיינער, אן ארכיטעקט, און אלע מבינים. מען האט אינגאנצן איבערגעמאכט דעם בית המדרש, אבער דער שטיין האט זיך עפעס נישט אריינגעפאסט מיט'ן נייעם אויסקוק, און עס איז געבליבן ליגן דארט אין סטארעדזש."

דא ענדיגט זיך די מעשה וואס דער פעטער האט אים דאן דערציילט. יעצט פארציילט מיין שוואגער חיים ווייטער איבער זיין שמועס מיט'ן חבר דעם פרייטאג אינדערפרי:

דער זעלבער חבר רופט מיר אן און זאגט מיר אז זיין פעטער

איז שוין נפטר געווארן מיט עטליכע יאר צוריק. און היינט האט ער באקומען א קאל פונעם בית המדרש אין כפר סבא, אז מען מוז שוין אויסליידיגן דעם סטארעדזש און ער מוז קומען אפנעמען דעם שטיין ביז צוועלף אזייגער מיטאג, אויב נישט, גייען זיי עס פשוט ארויסווארפן. "זאג מיר," האט ער זיך שואל עצה געווען מיט מיר, "וואס זאל איך טון מיט דעם שטיין? מיין פעטער ע"ה האט זיך אזוי פיל מטריח געווען דאס צו ראטעווען, און איך האלט אז מען דארף עס לייגן אין א מכובד'יגע פלאץ."

איך האב געטראכט א מינוט, און איך בין אויפגעקומען מיט אן איינפאל: "בעט דעם גבאי ער זאל קוקן אויף די זייטן אדער אויפן רוקן פונעם שטיין, אפשר שטייט דארט ווער עס האט עס מנדב געווען."

ער האט אזוי געטון און איז צוריקגעקומען צו מיר מיט די אינפארמאציע: "די נאמען וואס איז אויסגעקריצט אויף די אנדערע זייט פונעם מארמאר-שטיין איז 'צמח'."

"צמח?!" האב איך אויסגעשריגן געפלעפט. "און וואס איז די לעצטע נאמען?" - "הירשלער!"

"דו ווייסט ווער דאס איז?" האב איך אריינגעשריגן אין טעלעפאן, "דאס איז דאך מיין טאטע! זאג מיר שנעל, לעילוי נשמת ווען האט ער מנדב געווען דעם שטיין?"

ער האט אנגעהויבן פארלייענען די נעמען פון מיינע מומעס, מיין טאטנ'ס שוועסטער וואס זענען נפטר געווארן יונגערהייט, האבנדיג מעגליך אומגעקומען ביים קריג. איך בין געווען ווערטערלאז פון די אנטדעקונג. איך האב אפילו נישט געוואוסט אז מיין טאטע האט אמאל מנדב געווען אזא שטיין, און וואס עס איז געווען נאך מער וואונדערליך איז, אז פונקט ווען מען האט שוין געהאלטן ביים ארויסווארפן דעם שטיין, האט דער חבר באשלאסן צו קאלן פונקט מיך פון צווישן אלע זיינע באקאנטע, און אזוי זאל איך געוואויר ווערן אז דאס איז א שטיין וואס מיין טאטע ז"ל האט מנדב געווען!

פארשטייט זיך אז איך האב גלייך געטון וואס מען דארף, און איך האב באצאלט אז מען זאל ברענגען דעם שטיין צו מיר אהיים.

דאס איז די מעשה וואס איך האב געהערט פון חיים שבת ביינאכט. דער שטיין געפינט זיך נאך ביי אים אינדערהיים, און אויב איר קענט א בית המדרש וואס דארף א מארמאר-שטיין וואס איז פאסיג צו לייגן העכער'ן עמוד, וועט ער עס גערן מנדב זיין און עס ברענגען צו זיין ריכטיגע ארט, צו באשיינען א מקדש מעט.

האט איר זוכה געווען צו זען א מעשה פון השגחה פרטית?
רופט אריין צו קו השגחה פרטית: 1-518-613-0140 דריקט 3 און דערנאך 0
אדער שיקט אן אימעיל צו די מערכת hashgachaprutis@gmail.com

בסוד ישרים ועדה

בריוון צו די מערכת

צו די חשוב'ע רעדאקציע פון דעם גליון "השגחה פרטית", שלום וברכה.

קודם כל וויל איך אויסדרוקן מיין דאנק פאר די חיזוק וועדטער וואס איר ברענגט אריין אין די וועלט ווי א טל חיים. די וועלט מיטן מערכת פון "השגחה פרטית" זעט אויס אינגאנצן אנדערש ווי די וועלט האט אויסגעזען אנדעם. מיין גאנצער טאג פארט אנדערש א דאנק די דיבורי אמונה וואס איך האב די זכיה צו הערן פון אייך. זאלט איר זיין געבענטשט אויף דער וועלט און אויף יענער וועלט.

אלס איינער וואס לייענט די קונטרסים מיט דארשט, האב איך באמערקט א טעות וואס איז אריינגעפאלן אין גליון נומער 207 (פרשת נצבים-וילך).

דארט איז געשטאנען די מעשה פון ר' חיים יעקב פון ביתר שליט"א. אין אנהייב פון זיין מעשה האט ער דערציילט א סיפור וואס ער האט געהערט אויף דער רבי ר' בונים פון פשיסחא זי"ע, און ס'איז דארט געשטאנען אז מען רופט אים דער "יהודי הקדוש". איך האב געוואלט אנמערקן אז דאס זענען צוויי באזונדערע גרויסע צדיקים, א רבי מיט א תלמיד, וואס ווי עס קוקט אויס זענען זיי בטעות געווארן אויסגעמישט.

דער "יהודי הקדוש" איז געווען הרה"ק רבי יעקב יצחק ראבינאוויטש זי"ע, א תלמיד פונעם "חוזה" פון לובלין, וואס האט אויפגעשטעלט זיין הויף אין פשיסחא, און ער איז געווען דער רבי פונעם היליגן קאצקער רב זי"ע.

נאך זיין פטירה י"ט תשרי תקע"ד, האט זיין תלמיד - הרה"ק רבי שמחה בונים פון פשיסחא זי"ע - ווייטער געפירט זיין דרך, און רוב תלמידים פונעם יהודי הקדוש זענען געגאנגען צו אים. רבי בונים האט געפירט די עדה פאר דרייצן יאר, ביז צו זיין פטירה י"ב אלול תקפ"ז.

ביקרא דאורייתא ובברכה,
יצחק מאיר גוטמאן, אשדוד

גֶּעטְרָאפֶן אִין דִי מִינוּט

אַרי כַּהֲנָאוויטְשׁ פּוּן יְרוּשָׁלַיִם דָּערְצַיילְט:

אִיךְ לֶערְן אִין תַּלְמוּד תּוֹרָה תַּשְׁבַּ"ה, אִין יְרוּשָׁלַיִם. אִיךְ בִּין אַן עֶרְנְסְטָער אִינְגֶל, וָואס לֶערְנְט פְּלַייסִיג אוּן גוּט בָּרוּךְ ה', אוּן בַּיי רִיסָעס אָדֶער מַיינֶע פְרַיִיס צַייט שְׁפִּיל אִיךְ מִיךְ אַרוּם.

פַּאר אַ צַייט צוּרִיק הָאט מָען מִיר גֶעקוֹיפְט אַ מִינִי-קַאר, אַזָא סָארְט קַאר וָואס מָען קֶען זִיצֶן דָּערוֹיף אוּן אַרוּמְפָארְן אִין הוֹיף. אִיךְ הָאב זִיךְ גֶעפְרֵייְדט אוּן זִיךְ גֶעזעצְט אוֹיף דָּעם אוּן גֶענוּמֶען אַרוּמְפָארְן, אָבֶּער אַזוֹי אִינְמִיטְן פָּארְן אִיז אַרוֹיסְגֶעפַאלְן אַ רָעדְל.

אִיךְ בִּין גֶעווֶוען אַנְטוֹישְׁט. אַ נַייֶע קַאר! קוֹים גֶעקוֹיפְט! פַּאר‌וָואס צֶעבְּרָעכְט זִיךְ עָס? אוּן... וואוּ זָאל אִיךְ יֶעצְט טָרָעפְן דִי שְׁרוֹיף אוּן אַ שְׁרוֹיפְן צִיֶער?

אִיךְ בִּין אַרָאפּ פּוּן קַאר אוּן זִיךְ אוּמְגֶעקוּקְט. דִי שְׁרוֹיף הָאב אִיךְ גֶעטְרָאפְן גְלַייךְ, נָעבְּן דִי רָעדָער, אוּן וִוי נָאר אִיךְ רוּק אַבִּיסֶעלְע דִי קַאר, טָרָעף אִיךְ אוֹיךְ אַ שְׁרוֹיפְן צִיֶער לִיגֶן אוּנְטֶער'ן קַאר. אִין אַיין סָעקוּנְדָע הָאב אִיךְ צוּרִיקְגֶעשְׁטֶעלְט דָּאס רָעדְל אִין פְּלַאץ אוּן וַוייטֶער אַרוּמְגֶעשְׁפִּילְט.

דָּער לִיבֶּער בַּאשֶׁעפֶּער הָאט מִיר צוּגֶעשִׁיקְט דִי שְׁרוֹיפְן צִיֶער אַזוֹי אוּנְטֶער דִי רָעדָער, אִיךְ זָאל נִישְׁט הָאבְּן קֵיין אִיבְּרִיגֶע מִינוּט צַעַר.

מַשִׁיב הָרוּחַ וּמוֹרִיד הַגֶּשֶׁם

חַיִים אֶלְעָזָר אוּלְמַאן פּוּן דִי שְׁטָאט אוֹפָקִים דָּערְצַיילְט:

אִיךְ בִּין נָאנְט צוּ דִי צְוֵוועלְף יָאר. שׁוֹין עֶכְט אִין עֶלְטֶער אַרוֹיסְצוּהֶעלְפְן מַיין טַאטְן אוֹיסְפִּירְן זַיינֶע מִצְווֹת.

וָועלְכֶע מִצְווֹת? פְּרֶעגְט אִיר. אָהּ! אָט וָועל אִיךְ אַייךְ דָּערְצֵיילְן.

מַיין טַאטָע זָאל לֶעבְּן אִיז אַ כּוֹלֵל יוּנְגֶערְמַאן, אוּן עֶר הָאט בַּאמֶערְקְט אַז אַסַאךְ יוּנְגֶעלַייט פּוּן כּוֹלֵל מוּזְן אַרוֹיסְגֵיין אִינְמִיטְן לֶערְנֶען צוּם דָּערְנֶעבְּנְדִיגְן סוּפְּערְמַארְקֶעט זִיךְ קוֹיפְן עֶפֶּעס אִיבֶּערְצוּבַייסְן; אַ זַאךְ וָואס בֶּרֶענְגְט צוּ דִי יוּנְגֶעלַייט זָאלְן זִיךְ אָפְּשְׁטֶעלְן פּוּן לֶערְנֶען אוּן נָאךְ דָּערְצוּ זִיךְ דְּרֵייֶען אִין אַ סוּפְּערְמַארְקֶעט וָואס אִיז נִישְׁט אַזוֹי הֵיימִישׁ אוּן פְּרוּם, אוּן נִישְׁט אֵייבִּיג טְרֶעפְּט מָען זִיךְ אָן מִיט נָאר וָואס אַן עֶרְלִיכֶער אִיד וויל זָען...

פּוּן צְוֵוייֶטֶע זַייט קֶען נִישְׁט אַ אִיד בְּלַייבְּן בַּיים לֶערְנֶען וָועֶן דָּער הוּנְגֶער דְּרוֹקְט... דָּעמָאלְטְס אִיז מַיין טַאטָע אוֹיפְגֶעקוּמֶען מִיט אַ פְּלַאן. יֶעדֶע וָואךְ קוֹיפְט עֶר אַיין אַסַאךְ סָארְטֶן פְּרָאדוּקְטֶן בַּיים הֵיימִישֶׁע אוֹיסְסַארְקוֹיף וָואס קוּמְט פָּאר אוּנְטֶער אוּנְזֶער בִּנְיָן, אוּן בְּרֶענְגְט עָס אִין כּוֹלֵל. עֶר לֵייגְט עָס אִין אַ שַׁאפָּע, אוּן וָועט עָס וויל קוֹיפְט פּוּן שַׁאפָּע וָואס עֶר נוֹיטִיגְט זִיךְ.

אַיין טָאג הָאט שְׁטַארְק גֶערֶעגְנְט. אִיךְ בִּין אַרָאפּ מִיט מַיין טַאטְן קוֹיפְן בַּיים אוֹיסְסַארְקוֹיף דִי בַּאשְׁטֶעלְטֶע פְּרָאדוּקְטֶן אוּן גֶעטְרַאכְט צוּ זִיךְ: וִוי קוּמָען יֶעצְט דִי פְּרָאדוּקְטֶן אָן אִין כּוֹלֵל? מָען מוּז עָס זָאפָּארְט אָפְּטְרָאגְן. עָס פַּארְנֶעמְט צוּפִיל אָרְט אִיינְדֶערְהַיים. אָבֶּער עָס רֶעגְנְט! פְּלוּצְלִינְג הָאט זִיךְ דָּער רֶעגְן אָפְּגֶעשְׁטֶעלְט. מִיר הָאבְּן פְּלִינְק גֶענוּמֶען דִי פָּעק אוּן צוּגֶעלָאפְּן צוּם כּוֹלֵל. אַ גַאנְצֶע וָועג הָאט נִישְׁט גֶערֶעגְנְט! אֲפִילּוּ אֵיין טְרָאפּ אִיז נִישְׁט אַרָאפּ פּוּן דִי אִיבֶּערְגֶעפּוּלְטֶע וָואלְקֶענֶעס! אוּן וִוי נָאר דִי זַאכְן זֶענֶען אַרַיין אִין כּוֹלֵל הָאט אַ שְׁטַארְקֶער רֶעגְן זִיךְ אַרָאפְּגֶעלָאזְט.

עָס אִיז גֶעווֶוען קֶענְטִיג וִוי דָּער בַּאשֶׁעפֶּער הָאט אָפְּגֶעהַאלְטְן דִי רֶעגְן מִיר זָאלְן קֶענֶען אוֹיסְפִּירְן דִי מִצְוָה בִּשְׁלֵמוּת.

דִי בְּלוּם פּוּן אוּנְטֶערְוָועגְנְס

יַעֲקֹב פּוּן בִּיתָר דָּערְצַיילְט:

מַיין שְׁוֵוועסְטֶער הָאט גֶעלֶערְנְט אִין שׁוּלְע עֶפֶּעס אִינְטֶערֶעסַאנְט עָס צוּ זָען פּוּנְדֶערְנָאנְט. דָּערְיבֶּער הָאט אִיר לֶערֶערִין גֶעזָאגְט פַּאר אַלֶע וִוינְקֶל פּוּן שְׁטָאט, אוּן עָס אִיז אִינְטֶערֶעסַאנְט עָס צוּ זָען פּוּנְדֶערְנָאנְט. דָּערְיבֶּער הָאט אִיר לֶערֶערִין גֶעזָאגְט פַּאר אַלֶע שִׁילֶערְנְס אַז וָועֶר עָס וָועט זִיךְ אָנְטֶרֶעפְּן מִיט דִי בְּלוּם זָאל אִיר דָּערְצֵיילְן וואוּ זִי הָאט עָס גֶעזֶען.

אִין אַ טָאג זֶענֶען מִיר גֶעפָּארְן מִיט מַיין מַאמָע'ן אוֹיפְן בָּאס, אוּן מַיין מַאמָע הָאט גֶעוָואלְט אַז מַיין שְׁוֵוועסְטֶער זָאל עָנְדֶערְשׁ אַרוֹיסְקוּקְן פּוּן פֶּענְסְטֶער וִוי בַּאטְרַאכְטְן דִי אָנְווּעזֶנְדֶע וָואס זֶענֶען נִישְׁט גֶעווֶוען הֵיימִישׁ.

מַיין שְׁוֵוועסְטֶער הָאט גֶעפָּאלְגְט אוּן אַרוֹיסְגֶעקוּקְט. אוּן וָואס זָעט זִי פְּלוּצְלִינְג? דִי בְּלוּם! זִי הָאט גֶעפֶּרֶעגְט מַיין מַאמָע וואוּ מִיר גֶעפִּינֶען זִיךְ יֶעצְט, אִין וֶועלְכֶן אָרְט אִין שְׁטָאט, אוּן אוֹיף מָארְגֶן אִיבֶּערְגֶעגְעבְּן דִי לֶערֶערִין וואוּ עָס אִיז דָּא צוּ זָען זֶענֶען דִי שַׁיינֶע בְּלוּם אִיבֶּער וָואס זִיי הָאבְּן גֶעלֶערְנְט.

מִיר הָאבְּן גֶעזָען דִי וואוּנְדֶערְלִיכֶע הַאנְט פּוּן הַשְׁגָּחָה וָואס הָאט אִיר גֶעווִיזְן דִי בְּלוּם אִינְמִיטְן דִי רֶיזֶע!

טַייֶער קִינְד! הָאט אִיר אַ מַעֲשֶׂה פּוּן הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית?

רוּפְט אַרַיין צוּ קוּ הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית פַּאר קִינְדֶער:

1-518-613-0140 דְּרִיקְט 0/4 אוּן פַּארְצֵייל דַיין מַעֲשֶׂה.

אוּן נָעמְט אַ חֵלֶק צוּ פַּארְשְׁפְּרֵייטְן אֲמוּנָה אִין דִי גַאנְצֶע וָועלְט

הוֹדעוֹת וויכְּטִיגְע

טַייֶערֶע קִינְדֶער!

גְּאר אַסַאךְ שַׁיינֶע מַעֲשִׂיּוֹת קֶען מֶען הֶערֶן,

אִין קוּ הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית פַּאר קִינְדֶער:

1-518-613-0140 דְּרִיקְט 0/2

אַין דָּער לָעבֶּעדִיגֶער מִינוּט

פרק 4 פון 4

*בִּיטָע *שְׁטִיל

אִין קוּרְצֶן פּוֹן פְּרִיעֶר:

ר' יָאסֶל אַנְטְדָעקְט דִי גְּנֵיבָה פּוּן דִי צִירוּגְגָען. אִין דֶּער זָעלְבֶּער צַייט גְרַייְטֶן זִיךְ דִי אַרַאבִּישֶׁע אַרְבֶּעטֶער אֲרַאפְּצוּגֵיין פּוּן אוֹיטָאוּ בְּדֵי אַהֵייבְּצוּפָּארן.

א גוטן. וואו פארשפרייט איר די גליונות?

אין עטליכע בנינים.

וואס האט אייך געברענגט זיך אריינצולייגן אין פארשפרייטן די גליונות?

איך האב געזען די גליונות אין מיין בית המדרש, אזוי אויך אין נאך עטליכע פלעצער, און איך האב געטראכט אז ס'איז פשוט א געוואלדיגע זכיה צו קענען האבן א חלק אינעם געוואלדיגן זיכוי הרבים פון פארשפרייטן די גליונות. איך האב נישט די צייט, געלט, און מעגליכקייטן אליין צו פארשפרייטן אמונה אויף די וועלט, און זיכער נישט אויף אזא פארנעם ווי די גליונות מאכן, וויל איך כאטש האבן א חלק מיט די טייערע אידן וואס טוען עס מיט אזא געטריישאפט, און זענען דערמיט ממשיך די מסורה פון אברהם אבינו, וואס מ'פארשפרייט דעם אייבערשטנ'ס נאמען אויף די וועלט.

דו הערסט אמאל צוריק פון אזעלכע וואס ליינען די גליונות, וואס זייערע געפילן זענען בנוגע דעם גליון?

ביי אונז אין בית המדרש איז דא א טייערער איד וואס ברענגט יעדע וואך הונדערט גליונות, און איך האב נאך כמעט קיינמאל נישט זוכה געווען צו באקומען איינע פון די אלע גליונות. ס'גייט אויס נאך פאר איך האב די מעגליכקייט עס צו זען בכלל. ברוך השם, דער עולם איז ווארעם און צמאים לדבר השם. אזעלכע גריסן דארף מען נישט הערן, אזעלכע גריסן זעט מען. און ווי מ'זאגט, א בילד רעדט מער ווי טויזנט ווערטער. וועלן די האלטערס פון די גליונות אין די בנינים ליידיגן זיך אויס פון מינוט צו מינוט, און פון שעה צו שעה, מער און מער, פון וועלן מ'לייגט עס ארויס - אט דאס איז די בעסטע פידבעק וואס איז שייך צו באקומען, אז יא, דער עולם איז צמא לדבר ה', דער עולם זוכט, און וויל זיך מחזק זיין אין אמונה און בטחון, און בסיעתא דשמיא, זיי קומען טאקע אפנעמען די גליונות וואס איך פרוביר צו ארויסהעלפן פארשפרייטן. וועלן מ'זעט דאס, געבט עס די שטערקסטע חיזוק!

וואס איז אייער מעסעדזש וואס איר ווילט איבערגעבן פאר אנדערע וואס טראכטן צו זיי זאלן אויך פארשפרייטן דעם גליון?

פשוט גערעדט: נישט אזויפיל טראכטן... מ'טאנצט אריין אין דעם, מ'זעט די רעזולטאטן, מ'באקומט א גוטע געפיל, און פון דא און ווייטער, ווי מ'זאגט, איז היסטאריע. נישט יעדער איד איז זוכה צו קענען זיין אזא מזכה את הרבים, ווי דער חובת הלבבות זאגט אז די זכויות פון א מענטש ווערט סאך מער ווי געטאפלט און געטריפלט וועלן מ'איז זוכה צו זיין אויך א מזכה את הרבים. מ'דארף פארשטיין די זכיה וואס מ'האט וועלן מ'פארשפרייט פאר אנדערע אידן די ווארט פון אמונה און בטחון.

וועלן מ'זעט וויפיל ארומיגע און באקאנטע, ווי ווייט אידן היינט לעבן אזויפיל מער מיט א טאג-טעגליכע אמונה חושית, מיט בטחון און השגחה פרטית, קבלת רצון השם באהבה, מ'לאזט זיך פירן פון די רבונו של עולם, און מ'פארשטייט אז דאס אלעס איז א דאנק די אלע יחידים וואס געבן אוועק פון זייער צייט און געלט צו העלפן מפיץ זיין דאס ווארט פון אמונה, בלייבט שוין נישט קיין ספיקות צי דאס איז א וויכטיגע זאך צו טון - וועלכע אידן ווילן נישט האבן א חלק אין אזא מעכטיגע רעוואלוציע פון כלל ישראל?!

לא
איר קענט וועלן
א משפיע!

מיט אייער השתתפות
פון $36 א חודש פאר'ן גליון
"השגחה פרטית"
וואס פארשפרייט
אמונה אויף אלע עקן וועלט.

↓

דער "משפיע" באקומט
צו זיך אינדערהיים
10 השגחה-פרטית
גליונות צו קענען
פארשפרייטן אמונה
צווישן אידן!

א באזונדערע שליח
וועט בעז"ה ארויפגיין
צום ציון פון
בעל
"חובות
הלבבות"
אין צפת,
און מתפלל זיין פאר אייך.

רבי שלומק'ה זוועהילער
האט געזאגט:
"אז מען טוט אין השגחה פרטית
זעט מען השגחה פרטית"

רופט יעצט און הייבט אן
משפיע זיין אמונה און בטחון
פאר אידישע קינדער!

רופט: 585-308-3293

אויב האט איר סיי וועלכע הערות

לאזט איבער א הודעה: 1-518-613-0140 דריקט 9/9 אדער שיקט א אימעיל צו די מערכת
hashgachaprutis@gmail.com

בהמלצת רבנים קען מען צאלן מיט מעות מעשר

דאס האט נישט חשש שמות לגניזה מען דארף נזהר זיין בקדושת הגליון עס זאל נישט צוקומען צו קיין בזיון אזוי ווי מען איז זיך נוהג מיט תשמישי קדושה